

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 8C/52/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518201453
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladimír Gurka
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2019:8518201453.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudcom Mgr. Vladimírom Gurkom v právnej veci žalobkyne: Q. C., nar. X.X.XXXX, XXX XX A. E., L. XXXX/XX, občan SR, právne zastúpená: JUDr. Vladimír Koman, advokát, AK so sídlom 17. novembra 31, XXX XX A. E., proti žalovanému: U. C., nar. XX.X.XXXX, XXX XX A. E., L. XXXX/XX, občan SR, právne zastúpený: Mgr. Marcel Kandrik, advokát, AK so sídlom Grešova 7, 080 XX Prešov v konaní o zaplatenie vo výške 3 700 eur takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobkyňa je **p o v i n n á** nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou odoslanou súdu elektronicky dňa 28.8.2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 3 700 eur s úrokom z omeškania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že manželstvo so žalovaným bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 4P/88/2014 zo dňa 25.5.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.7.2015. Týmto rozsudkom boli žalobkyni zverené do starostlivosti maloleté deti. Ešte pred rozvodom kvôli nedorozumeniam, ktoré vyvrcholili fyzickým útokom, bola nútená odísť zo spoločnej domácnosti. Žalovaný tohto času sám užíva 3-izbový byt č. XX na 4. poschodí bytového domu súp. číslo XXXX, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. A. E. napriek tomu, že žalobkyňa je po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) rozvodom podielovou spoluvlastníčkou minimálne v podiele 1. Žalobkyňa v súčasnosti užíva s deťmi sociálny byt na ul. L. č. 7, kde je nútená platiť nájom. Žalovaný si je vedomý toho, že na Okresnom súde A. E. sa vedie konanie o vyporiadanie BSM, ktoré neustále zámerne predlžuje, a to práve z dôvodu, že nemusí za byt nikomu platiť nájom. Žiadala preto, aby je žalovaný platil za užívanie bytu min. 100 eur mesačne počnúc právoplatnosťou rozvodového rozsudku až do času uvoľnenia bytu. Pri určení požadovanej výšky vychádzala zo zistenia od realitných kancelárií, že byty podobného umiestnenia a kvality sú prenajímané za 200 a viac eur. Žalovaný na výzvu na úhradu nájomného zo dňa 3.1.2018 nereagoval. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal žalobe vyhovieť.

3. Na preukázanie svojich tvrdení pripojila žalobkyňa k žalobe rozsudok Okresného súdu A. E. sp. zn. 4P/88/2014 zo dňa 25.5.2015, list vlastníctva č. XXXX v k.ú. A. E. a listinu označenú ako Právny rozbor prípadu - predžalobná upomienka zo dňa 3.1.2018.

4. Na výzvu súdu právny zástupca žalobkyne súdu oznámil, že dohoda o vyporiadaní BSM strán sporu riešila iba vzťahy vzniknuté počas manželstva a neboli usporiadané vzťahy vzniknuté po

rozvođe manželstva. K svojmu vyjadreniu pripojil aj Dohodu strán sporu o vyporiadani bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 2.10.2018.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobkyňa dňa 7.5.2014, t.j. ešte počas trvania manželstva, dobrovoľne opustila spoločnú domácnosť. Fyzický útok bol predmetom dokazovania už v rozvođom konaní, pričom fyzické napadnutie bolo obojstranné a ojedinelé. Žalobkyňa dôvody odchodu zo spoločnej domácnosti v návrhu na rozvod manželstva popisala úplne odlišne a rozhodne dôvodom odchodu nebol fyzický útok. Zároveň citoval z rozvođového rozsudku. Domnienku žalobkyne, že po zániku BSM vzniká automaticky podielové spoluvlastníctvo alebo že po zrušení BSM sa mala žalobkyňa automaticky stať podielovou spoluvlastníčkou spoločného bytu považoval vzhľadom na § 144, § 146 ods. 1 a 2, § 148 ods. 1 a § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka za nesprávnu, pretože až do vyporiadania BSM sú obaja manželia vlastníkmí celého spoločného majetku. V tomto prechodnom období je rozhodujúca dohoda manželov o užívaní spoločného majetku a ak sa manželia nedohodnú, pre právny režim spoločného majetku platia analogicky ustanovenia o BSM. Právo užívať spoločnú vec preto majú obaja manželia. Na dohodu o užívaní spoločnej veci v BSM sa nevyžaduje osobitná forma, môžu sa dohodnúť aj konkludentne alebo ústne. Žalovaný nikdy nevykonal žiaden úkon, ktorým by výslovne, konkludentne či fyzicky znemožnil žalobkyňu užívať spoločný byt. Žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť dobrovoľne bez vedomia žalovaného. Logickým následkom opaku nevyhnutne mal byť návrh žalobkyne na neodkladné opatrenie voči žalovanému na obmedzenie jeho užívacieho práva k spoločnému bytu namiesto tejto šikanóznež žaloby. Žalobkyňa bola od podania návrhu na rozvod až po podpis dohody o vyporiadani BSM zastúpená kvalifikovaným advokátom, je preto zvláštne, že s požiadavkou na náhradu za užívanie spoločného bytu prichádza až po 37 mesiacoch od dobrovoľného odchodu zo spoločnej domácnosti, keď o užívanie bytu celý čas nejavila záujem. Ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa § 144 Obč. zákonníka majú manželia spoločne uhrádzať náklady na veci v BSM, pričom pri absencii dohody manželov by sa mali podieľať na týchto nákladoch v jednej polovici. Žalovaný po celú dobu platil všetky náklady spojené s užívaním bytu, pričom preplatky za SIPO si ponechávala žalobkyňa. Celú žalobu považoval za šikanóznú a v rozpore s dobrými mravmi podanú v úmysle poškodiť ho. Žalobkyňu v rámci vyporiadania BSM prenechal spoločný byt za odplatu 33 000 eur, aj keď byt má hodnotu cca 80 000 - 90 000 eur. Byt užíval, pretože ho nechcela užívať žalobkyňa. Nikdy ho nenapadlo žiadať od žalobkyne náhradu za užívanie spoločných hnutelných vecí. Navrhol preto žalobu zamietnuť. K svojmu vyjadreniu pripojil Dohodu strán sporu o vyporiadani bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 2.10.2018, vyúčtovania dodávky tepla, TUV a ostatných služieb za roky 2014, 2015, 2016, žiadosť o vrátenie preplatku za rok 2014 zo dňa 22.6.2015 adresovanú správcovi bytového domu a odpoveď spol. SLOBYTERM, spol. s r.o. na túto žiadosť.

6. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v replike uviedla, že neopustila spoločnú domácnosť dobrovoľne, naopak k tomu bola donútená, a to hlavne kvôli nadávkam a vyhrážkam, ktoré sa diali aj niekoľkokrát denne. Vrcholom vyčíňania žalovaného bolo, keď vybral všetky peniaze zo spoločného účtu a žalobkyňa nemala na zaplatenie účtov v škôlke a nákup základných potravín, čím bola ohrozená aj výživa detí, čo bolo dôvodom odchodu. Takýto dôvod nepatrí medzi spôsoby - dobrovoľné. Po odsťahovaní žalovaný vymenil zámok na byte, pričom keď mu raz doniesla ukázať deti, keď mal zlomenú nohu, deti do bytu pustil, ale ju vyhnal z bytu. Okrem tohto žalovaný aj vysťahoval nábytok a deti spali na matracoch. K normám upravujúcim BSM uviedla, že tieto im nie sú neznáme, ale vzhľadom na popísané správanie žalovaného bola žalobkyňa nútená si zabezpečiť bývanie aj zariadenie domácnosti pre seba a mal. deti. Jedine nemorálne konanie žalovaného zapríčinilo opustenie spoločného bytu a prenajatie ďalšieho bytu a tým zvýšenie nákladov žalobkyne. Od 26.11.2014 mala žalobkyňa v nájme garsónku až do januára 2016, kedy jej mesto A. E. poskytlo nájomný byt, za ktorý platila všetky náklady. Majetková ujma jej vznikla aj z dôvodu, že napriek tomu, že spoločný byt užíval sám žalovaný, bola nútená priamo mestu A. E. platiť daň a poplatky za komunálny odpad. Ďalej uviedla, že nepodala návrh na riešenie problému súdnou cestou vo veci užívania bytu po rozvođe, no jej zásadnou chybou bolo, že nepodala trestné oznámenie na žalovaného. Poukázala aj na spis Okresného súdu A. E. sp. zn. 2C/137/2016, v ktorom sa nachádza dostatok dôkazov, akým spôsobom pristupoval žalovaný k vyporiadania BSM. Okupáciou bytu žalovaným vznikla potreba zabezpečiť byt pre žalobkyňu a deti. Táto žaloba rieši tento stav a žiada, aby bol žalovaný zaviazaný na úhradu časti nevyhnutných nákladov na takéto bývanie, pretože takéto náklady vznikli jedine konaním žalovaného.

7. K replike žalobkyňa pripojila nájomnú zmluvu zo dňa 26.11.2014, žiadosť a odvolanie za platbu za komunálny odpad a daň doručenú mestu A. E. dňa 25.5.2015, odpoveď mesta A. E. zo dňa 29.5.2015 a doklady SIPO II. za niekoľko mesiacov v rokoch 2016 - 2018.

8. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa v duplike vyjadril k jednotlivým tvrdeniam žalobkyne v replike. K odcudzeniu spoločných peňazí uviedol, že práve žalobkyňa odniesla zo spoločného bytu všetky peniaze, ako aj množstvo hnutelných vecí, doklady od motorových vozidiel a vkladnú knižku žalovaného. K výmene kľúčov v byte pristúpil kvôli odnášaniam vecí zo spoločného bytu žalobkyňou v snahe predísť ďalšiemu svojvoľnému a zlomyselnému konaniu žalobkyne. Spoločný byt žalovaný vystaľoval na žiadosť kupujúceho, ktorý mal ich spoločný byt kúpiť. K tomuto došlo dávno potom, ako žalobkyňa opustila spoločný byt. Ďalej uviedol, že všetky platby za byt hradil on. Žalobkyňa dokonca pristúpila k odpojeniu elektrickej energie dňa 3.2.2016, ktorú musel žalovaný znova pripojiť. Žalobkyňa napriek tomu, že sa na platbách za byt nepodieľala, si ponechala preplatky za byt v sume asi 500 eur za rok 2015 a za rok 2016 si ponechala polovicu preplatku. Nepoprel, že vzťahy medzi nimi najmä pred rozvodom a po rozvode boli veľmi zlé, napäté, často sa hádali a vzájomne sa napádali. Sám ponúkol žalobkyňu, aby ostala žiť v byte a on odíde, čo žalobkyňa odmietla, pretože nechcela sama platiť inkaso. On žalobkyňu nikdy nežiadal náhradu za náklady na spoločný byt, vedomý si skutočnosti, že aj ona zo svojho porovnateľného príjmu sa podieľa na platbách za jej výlučný nájom. Ďalej namietol, že v žalobe chýba práva kvalifikácia uplatneného nároku, zo žaloby nie je zrejmé, či ide o škodu alebo niektorú zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. V takom prípade vzniesol z opatrnosti námietku premičania (bez vplyvu na tvrdenú neopodstatnenosť celej uplatnenej pohľadávky). Trval na svojej argumentácii o nesprávnom konštrukcie, že zánikom BSM vzniká automaticky podielové spoluvlastníctvo, pričom zopakoval svoju argumentáciu z vyjadrenia k žalobe s tým, že po zániku BSM do jeho vyporiadania sa na nákladoch spoločnej veci majú podieľať obaja manželia. Žalobkyňa v danom prípade opustila spoločnú domácnosť a bez toho, aby sa podieľala na nákladoch spojených so spoločným majetkom žiada náhradu za užívanie bytu nepatriaceho do BSM. Pokiaľ by domnelý nárok žalobkyne mal vychádzať z nepreukázaného správania sa žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, tak takto uplatnené právo nemôže byť podkladom pre judikovanie peňažnej pohľadávky, pretože pre porušenie dobrých mravov možno uplatnené právo zamietnuť, nie však priznať, čo akceptuje aj ustálená a rešpektovaná súdna prax. Žalovaný na záver zopakoval, že žalobkyňa nikdy návrh podľa § 146 Obč. zákonníka nepodala, rovnako nepodala návrh na vylúčenie žalovaného z užívania spoločnej nehnuteľnosti, preto žalobu žiadal ako účelovú a vykonštruovanú zamietnuť.

9. K duplike žalovaný pripojil čestné prehlásenie zo dňa 3.2.2016, 5 rozhodnutí mesta A. E. ohľadne vyrubenia poplatkov za komunálny odpad za roky 2014 - 2018, 2 detaily príkazu z účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni, doklady SIPO II. za obdobie od 04/2014 do 06/2018 a za 08/2018 a príjmový pokladničný doklad zo dňa 23.9.2016.

10. Právny zástupca žalobkyne sa vyjadril k duplike žalovaného napriek tomu, že mu bola zaslaná na vedomie. Vo svojom vyjadrení v skratke zopakoval doterajšie tvrdenia s poukazom na to, že žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť pre správanie žalovaného a že žalobou sa riešia vzťahy po rozvode. Uvedené vyjadrenie bolo doručené protistrane.

11. Na pojednávaní, ktoré bolo vo veci vytýčené, strany sporu a ich právni zástupcovia trvali na svojich tvrdeniach. Právny zástupca žalobkyne ďalej uviedol, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla úmyselným konaním žalovaného, a to v súvislosti s nákladmi súvisiacimi s prenájmom ďalšieho bytu. V reakcii na to právny zástupca žalovaného poukázal na to, že doposiaľ nebolo tvrdené, akú konkrétnu povinnosť mal žalovaný porušiť, čo jej jednou z podmienok na vznik nároku na náhradu škody. Žalobkyňa a žalovaný na pojednávaní popísali viaceré situácie z ich spoločného života, ktoré spomenuli vo svojich vyjadreniach v tomto konaní a vyjadrili sa aj k ich vzťahu. Žalobkyňa poprela, že by jej žalovaný ponúkol možnosť zostať v spoločnom byte, naopak odmietol jej návrh, aby sa z bytu vystaľovala. Pri svojom výsluchu uviedla, že do bytu chodila aj po odchode zo spoločnej domácnosti, platby inkasa boli platené z jej účtu, kým neodišla zo spoločnej domácnosti, potom sa na platbách za spoločný byt už nepodieľala. Ponechala si preplátok za rok, kedy v byte ešte bývala, za ďalšie roky už nie. Potvrdila, že je pravdou zistenie súdu v rozvodom konaní, že situácia v ich manželstve sa zhoršovala, čoho svedkom boli aj ich maloleté deti, následkom čoho jej deti nadávali. Ďalej uviedla, že odišla preto, lebo jej žalovaný zobral peniaze, zbil ju, podvádzal ju. Po odchode zo spoločnej domácnosti bývala u mamy, potom od decembra 2014 do decembra 2015 bývala v garsónke, kde platila 125 eur a od januára

2016 sa presťahovala do nájomného bytu, kde žije doposiaľ. Náklady na tento byt boli asi vo výške 180 eur a od januára 2019 je inkaso 209 eur. Na záver právni zástupcovia strán sporu zhrnuli svoje vyjadrenia. Právny zástupca žalovaného okrem toho uviedol, že ak by aj súd uplatnený nárok posúdil ako náhradu škody, takýto nárok považuje za premlčaný a nárok za nepreukázaný, lebo zo žaloby vyplýva, že ide len o odhad realitných kancelárií a žalobkyňa mala úplne iné reálne náklady na jej bývanie v čase, kedy odišla zo spoločnej domácnosti. Žalobkyňa sa nepodieľala na spoločných nákladoch na spoločný byt, čím došlo k úspore finančných prostriedkov, ktoré nevynaložila na spoločný byt. Trval na tom, že absentuje ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktorého porušenia sa mal žalovaný dopustiť.

12. Súd sa oboznámil so skutkovými tvrdeniami strán sporu a na základe vykonaného dokazovania listinami predloženými stranami sporu uvedenými v bodoch 3, 4, 5 a 7 a výsluchom strán sporu, zistil tento skutkový stav:

13. Strany sporu boli manželia. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu A. E. sp. zn. 4P/88/2014 zo dňa 25.5.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.7.2015. Počas manželstva nadobudli do BSM aj 3-izbový byt č. XX na 4. poschodí bytového domu súp číslo XXXX, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre k.ú. A. E.. Žalobkyňa z tohto bytu odišla aj s maloletými deťmi dňa 7.5.2014 kvôli nedorozumeniam a hádkam so žalovaným. Po odchode žalobkyne zo spoločnej domácnosti užíval spoločný byt žalovaný, a to až do jeho odovzdania žalobkyni na základe dohody o vyporiadaní BSM strán sporu zo dňa 2.10.2018. Medzi stranami sporu vládli pred rozvodom aj po ňom napäté vzťahy, ktoré počas ich spolužitia pred odchodom žalobkyne zo spoločnej domácnosti vyúsťovali do vzájomných hádok a nadávok. Žalobkyňa po odchode zo spoločnej domácnosti bývala určitý čas u mamy, následne od decembra 2014 do decembra 2015 bývala v garsónke a od januára 2016 býva s deťmi v nájomnom byte pridelenom mestom A. E..

14. Podľa § 144 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

15. Podľa § 145 ods. 1 OZ, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

16. Podľa § 146 ods. 1 OZ, ak dôjde medzi manželmi k nehode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z nich súd.

17. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok žalobkyne nie je dôvodný.

18. V prvom rade sa súd vysporiadal s otázkou, čo je predmetom sporu. Zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa požaduje náhradu za užívanie spoločného bytu žalovaným. Uvedené je zrejme z logického výkladu slovných spojení uvedených v žalobe a ich nadväznosti, ako aj z predžalobnej upomienky, ktorej obsah je v podstate totožný so žalobou. V replike žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu už uvádza (v poslednej vete), že žiada, aby bol žalovaný zaviazaný na úhradu časti nevyhnutných nákladov na takéto bývanie (čiže jej nájomné bývanie), pretože takéto náklady vznikli jedine konaním žalovaného. Na pojednávaní právny zástupca žalobkyne uviedol, že si žalobkyňa uplatňuje náhradu škody.

19. Podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe sa v zmysle § 140 ods. 2 C.s.p. považuje za zmenu žaloby. Zmena žaloby je podanie vo veci (§ 123 ods. 2 C.s.p.), ktoré je potrebné urobiť písomne (§ 125 ods. 1 C.s.p.), pričom o zmene žaloby rozhoduje súd (§ 139 v spojení s § 142 a 143 C.s.p., z ktorých vyplýva, že súd o prípustnosti zmeny žaloby rozhoduje), pričom na takéto rozhodnutie je potrebný návrh žalobcu. Žalobca je pánom sporu, ktorý žalobou vymedzuje jednak predmet konania a jednak okruh strán sporu. V danom prípade ani žalobkyňa ani jej právny zástupca nenavrhli zmenu žaloby, aj keď uplatnený nárok požadovali podľa repliky a podľa vyjadrení na pojednávaní z iného právneho dôvodu, ako bol uvedený v žalobe. Keďže súd nemal k dispozícii návrh žalobkyne na zmenu žaloby, nemal o čom rozhodnúť a v takom prípade súd vo veci samej rozhodoval o nároku vymedzenom v žalobe.

20. Vychádzajúc z tvrdení uvedených v žalobe nie je možné žalobkyni priznať uplatnený nárok. Aj po zániku BSM strán sporu rozvodom manželstva ostali spoločné veci v BSM až do jeho vyporiadania,

resp. do uplynutia zákonom stanovenej doby, po ktorej nastupuje fikcia vyporiadania BSM podľa OZ. Do vyporiadania BSM teda majú obaja z manželov právo užívať spoločnú vec, v danom prípade byt. Ak ho užíval iba sám žalovaný z dôvodu odchodu žalobkyne zo spoločnej domácnosti, nevznikol žalobkyni žiaden nárok na náhradu za jeho užívanie, či nárok na nájom alebo iný obdobný nárok, pretože tak žalobkyňa, ako aj žalovaný mali právo užívať predmetný byt. Uvedené platí o to viac s prihliadnutím na skutočnosť, že po odchode žalobkyne zo spoločnej domácnosti uhradza všetky náklady na spoločný byt žalovaný. Súd preto žalobu žalobkyne zamietol.

21. Na záver súd považuje za potrebné uviesť, že ak by aj posúdil uplatnený nárok žalobkyne ako nárok na náhradu škody spočívajúcu v náhrade nákladov na jej osobitné bývanie (čo sa predbežne javilo), takýto nárok by súd za okolností ako v danom prípade nemohol vyhodnotiť ako dôvodný. V prvom rade by časť uplatneného nároku za 2 roky pred podaním žaloby bola premlčaná z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 1 OZ, keďže už od odchodu zo spoločnej domácnosti žalobkyňa vedela o skutočnostiach potrebných pre uplatnenie prípadného nároku na náhradu škody voči žalovanému. Vo zvyšku prípadného nároku na náhradu škody, ktorý by nebol premlčaný, žalobkyňa neuviedla žiadne tvrdenia o tom, aké konkrétne povinnosti mal žalovaný porušiť, ako ani žiadne skutočnosti ohľadne výšky vzniknutej škody a spôsobu jej výpočtu. Civilný sporový poriadok ukladá stranám sporu jednak povinnosť tvrdenia, t.j. povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a jednak dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o náhradu škody má žalobca (poškodený) bremeno tvrdenia v tom, že žalovaný (škodca) porušil určitú povinnosť vyplývajúcu zo zákona alebo zo zmluvy, že žalobcovi vznikla škoda a že existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody (a v prípade, ak sa vyžaduje zavinenie, je potrebné tvrdiť aj skutočnosti ohľadom zavinenie žalovaného). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu, resp. navrhnuté dôkazy nepredložil. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

22. Ak absentuje tvrdenie jednej strany, nie je možné dokazovať skutočnosti, ktoré tvrdené nie sú. Ako už bolo uvedené, žalobkyňa neuviedla tvrdenia o tom, porušenia akého konkrétneho ustanovenia sa mal žalovaný dopustiť. Žalobkyňa síce na pojednávaní poukazovala a popísala niektoré situácie z ich života, ale bez bližšej špecifikácie, v čom spočíva porušenie právnej povinnosti žalovaného, čo je potrebné o to viac vzhľadom na skutočnosť, že tak z rozvodového rozsudku strán sporu, ako aj z vyjadrení strán sporu v tomto konaní a ich správania na pojednávaní je zrejmé, že vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným sú značne narušené, napäté, k čomu prispeli obe strany a takéto boli aj pred zánikom ich manželstva a aj z popisu konkrétnych situácií z ich života (či už spoločného alebo po odchode žalobkyne zo spoločnej domácnosti) je zrejmé, že na základnej dejovej línii mnohých situácií sa síce strany zhodli, ale každá ju hodnotila subjektívne zo svojho uhla pohľadu, hodnotiac ako neprimerané práve správanie toho druhého, teda každá strana dávala príčiny určitých situácií za vinu druhej strane. Žalobkyňa neuviedla tvrdenia ani o tom, ako dospela k výške uplatňovanej škody (túto aj po zmene rozhodujúcich skutočností uvedených v žalobe požadovala v pôvodnej výške odvodennej od nájmu za byty zodpovedajúce rozlohovo a umiestnením ich spoločnému bytu). Bez týchto tvrdení súd nemá možnosť posúdiť, či boli splnené podmienky na vznik nároku na náhradu škody a ani protistrana nemá podklad pre svoju prípadnú obranu. Navyše žalobkyňa ohľadom týchto skutočností ani nenavrhla vykonať žiadne dôkazy a žiadne dôkazy na preukázanie týchto podstatných okolností ani nepredložila. Súd pritom v zásade vykonáva iba dôkazy navrhnuté stranami. V tomto smere teda neuniesla ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno. Za týchto okolností by nebolo možné vyhovieť jej nároku ani v prípade, ak by ho súd posúdil ako nárok na náhradu škody.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

24. O nároku na náhradu trov súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, teda má nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorú na náhradu trov v rozsahu 100% zaviazal. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.